

ΕΚΛΕΚΤΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΕΤΟΣ Η'

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΑ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΑ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

ΑΡΙΘΜΟΣ 615

ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΛΕΠΤΑ 20

✱

Εν Ἀθήναις, 19 Ἀπριλίου 1892

✱

ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΛΕΠΤΑ 20

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ

ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

Εν Ἀθήναις	φρ. 8.—
Ταῖς ἐπαρχίαις.	8.50
Εν τῷ ἐξωτερικῷ	φρ. χρ. 15.—
Εν Ρωσσίᾳ.	ρούβλ. 6.—

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Κοσρώφ καὶ Μακρουή, ἀρμενικὸν μυθιστόρημα ἐκ τοῦ γαλλικοῦ.
— Γεωργίου Πραδέλ : ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟΝ, δραματικὸν μυθιστόρημα μετὰ εἰκόνων. — Ἐδμόνδου δὲ Ἀμίτς : ΙΣΠΑΝΙΑ.
Ἀλεξάνδρου Δουμά (νιού) : ΤΟ ΣΤΟΙΧΗΜΑ ΤΩΝ ΠΕΡΙΣΤΕΡΩΝ.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

ΟΔΟΣ ΠΡΟΑΣΤΕΙΟΥ, ΑΡΙΘΜΟΣ 10

Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται διὰ γραμματοσήμων καὶ χάρτονομισμάτων παντὸς ἔθνους, διὰ τοκομεριδίων ἑλληνικῶν δανείων καὶ τραπεζῶν, συναλλαγμάτων, κτλ.

ΚΟΣΡΩΦ ΚΑΙ ΜΑΚΡΟΥΗ

ΑΡΜΕΝΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

Αἱ διασκευάσεις ἐξήσκησαν σωτήριον ἐπιρροὴν ἐπὶ τοῦ ὀργανισμοῦ του. Κατὰ μικρὸν ἡ ταραχὴ τῆς καρδίας του ἤρξατο καταπραϋνομένη, τὸ θάρρος δὲ ἰδίως δὲν ἐβράδυνε νὰ ἀναγεννηθῇ ἐν αὐτῷ. Ἡσθάνετο ὅτι ἡ ψυχὴ του ἦν εἰσέτι τὸ ἀπεικόνισμα τῆς Μακρουῆς, ἀλλὰ πληγωθεὶς εἰς τὰ εὐγενέστερα αἰσθήματά του, ἐσκέπτετο καθ' ἑαυτόν :

— Θ' ἀγαπῶ μίαν γυναῖκα, ἥτις δὲν μ' ἀγαπᾷ ; Ὅχι ! διότι δὲν συμφωνεῖ πρὸς ἐλευθέραν καὶ ἀνεξάρτητον φύσιν. Ἡ γυνὴ αὕτη ἐπ' ὀλίγον χρόνον ἠχμαλώτισε τὴν καρδίαν μου, ναί, εἶνε ἀληθὲς, ἀλλ' ἀνάγκη θάρρους, πρέπει νὰ ζήσω ἐλευθερὸς τοῦ δυσχεροῦς ζυγοῦ, ὑπὸ τὸν ὁποῖον ὁ ἔρως ἠθέλησε νὰ μὲ συντρίψῃ. Οἱ κρίκοι τῆς ἀλύσεως πιθανὸν νὰ θραυσθῶσιν... ὦ ! τότε !... δυστυχία εἰς ἐκείνην, ἥτις ἔμαθε νὰ μοὶ ἐμπνεύσῃ ἔρωτα, τὸν ὁποῖον περιεφρόνησε κατόπιν, διότι καὶ ἐγὼ θὰ περιφρονήσω καὶ ἡ περιφρόνησίς μου, τὸ ὀρκίζομαι, θὰ εἶνε μεγαλύτερη, ὅσον ὁ ἔρωας τὸν ὁποῖον ἠσθάνθη.

Ἡ ἀπόφασίς τοῦ Κοσρώφ ἦτο τόσο σταθερά, ὥστε ὑπέθεσεν ὅτι εἶχεν ἀποσπᾶσαι ἐπὶ τέλους διὰ τελευταίαν φαρὰν ἐκ τῆς ψυχῆς του τὴν αἰτίαν, ἥτις τὸν ἔκαμε νὰ ὑποφέρει.

Ἡμέραν τινὰ ἄφῃκε τὴν φιλόξενον εἰκίαν τοῦ Δικράν ἐπὶ ὁλόκληρον ἐβδομάδα. Ὁ Δικράν ἀνησύχησε καὶ ἡ νεανὺς κατεθλίβη.

Ἦτιςτο ἑαυτῆς διὰ τὴν ἀφάνειαν τοῦ φιλότατου ξένου καὶ λυπηρὰ σκέψεις ἐτάραττον τὸν πνεῦμά της ὡς πρὸς τὴν ὑποκρινόμενην ἀδικοφροσίαν, αὕτη ἔσβυσε τὸ πῦρ τοῦ ἔρωτος, ὅπερ ἔκαie τὸν Κοσρώφ, ὅστις τὴν ἀπέφωγεν ἤδη. Ἰσως εἰσέτι ἡ ἀπελπισία τὸν εἶχεν ἤδη καταβάλλει, ἴσως ἄγριον θηρίον τὸν κατέφαγεν, ἴσως ἡ θύελλα τὸν ἀνέγραψεν εἰς τὸν ἀριθμὸν τῶν δυστυχῶν τῆς θυμῶν.

Ἡ Μακρουὴ ἐγνώριζε τὸ θάρρος τοῦ νεανίου, ὅπερ ἔφθανε μέχρι θρασύτητος, ὅτε εἶχε νὰ παλαίσῃ ἐναντίον κινδύνου, ἐπαπειλούντος τὴν ζωὴν του.

Ταραχθεῖσα ὑπὸ τῶν ἀνησυχητικῶν τούτων σκέψεων ἡ Μακρουή, ἐπορεύθη ἡμέραν τινὰ μόνη ἐπὶ τῆς ὁχθῆς.

Ἐκεῖ, ἐνώπιον τοῦ οἰκήματός του, ἡ καρδία της ἐπλήγη ὑπὸ λύπης καὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς ἔχουσα ἀπλανεῖς θεώρει τὴν θάλασσαν.

Ἡ νεαρά Ἀρμενίς, μὲ τὴν μελανὴν ὡς ὁ ἔθνος ἐσθῆτά της, ἦτο ἐξαισία. Ὁμοιάζε μὲ θεᾶν, ἥτις φέρει ἐντετυπωμένην ἐπὶ τῶν χαρακτηριστικῶν της τὴν αὐστηρὰν ἔκφρασιν τῆς ἀγανακτήσεως ἐναντίον τῶν βλημάτων τῆς τύχης.

Ἐμεινεν ἀκίνητος ἐφ' ὁλοκλήρους ὥρας θὰ τὴν ἐξελάμβανέ τις ὡς μάρμαρον θεθεμένον πρὸ τῆς ὁχθῆς, ἵνα σταματᾷ τὰ ἄγρια κύματα. Τὸ πᾶν εἶσιγα πέριξ αὐτῆς. Μόνα τὰ κύματα, κυλιόμενα μετὰ κόπου τὰ μὲν ἐπὶ τῶν δέ, παρήγαγον σκληρὸν ψιθύρον, ὅταν ἔφθανον ἐκπνέοντα μέχρι τῆς ἀκτῆς.

Ἀλλ' αἰφνης κραυγὴ ἀντήχησεν εἰς τὸν ἀέρα. Ἡ κραυγὴ αὕτη ἠδύνατο νὰ ἐγείρῃ τῆς ἀναισθησίας τὴν πλέον καταβεβλημένην καρδίαν, διότι ἦτο γόος, ἐξερχόμενος ἐκ τοῦ στήθους γυναικός, καλούσης εἰς βοήθειαν. Ἡ φωνὴ προήρχετο ἐκ τῆς γειτονικῆς ἀκτῆς τοῦ Φενέρ Μπαζέ, ἐνθα αἱ γυναῖκες ἐσυνείθιζον νὰ λούωνται.

Ἡ Μακρουὴ ἀποδίδει τοῦτο εἰς φρικῶδες συμβάν, παρατηρεῖ τὴν λέμβον τοῦ πατρὸς της, ρίπτεται ἐντὸς αὐτῆς μετὰ θάρρους καὶ ὑψαὶ τὸ ἱστίον. Αὖρα ἐλαφρὰ εὐνοεῖ αὐτὴν καὶ φθάνει ἐπὶ τόπου. Δὲν βλέπει οὐδέν, νομίζει ὅτι παραλογίζεται, καὶ σκέπτεται νὰ ἐπιστρέψῃ, ἀλλ' ὁ ἄνεμος καθιστάμενος ἰσχυρότερος ἀνθίσταται καὶ σύρει τὴν ἄνευ πηδαλίου λέμβον μετὰ ταχύτητος μακρὰν τῶν λουτήρων.

Ἡ νεανὺς δὲν δύναται νὰ παλαίσῃ ἐναντίον τοῦ ἀνέμου ἐν τούτοις πλήρης θάρρους ἀρπάζει τὸ σχοινίον, ὅπερ συγκρατεῖ τὸ ἱστίον καὶ ἀφίεται εἰς τὴν διάθεσιν τῆς τύχης.

Μετὰ παρέλευσιν ἡμισείας ὥρας ἡ λέμβος, κυλισμένη πάντοτε ἐπὶ τῶν κυμάτων ὡς ὄφας, φθάνει εἰς τὸ πέλαγος τῆς Καρτάλ.¹

Ὁ ἄνεμος καθίστατο ἔτι μᾶλλον βιαιότερος.

1. Ὁνομα κομποπόλεως τῆς Μικρῆς Ἀσίας ἀπέχουσα ὀλίγον τῆς παλαιᾶς Χρυσουπόλεως.

Οἱ ἐπὶ τῆς ὄχθης εὐρισκόμενοι παρετήρουν μετ' ἐκπληξέως τὸν κίνδυνον. Ἐξεπλήττοντο πῶς ἐτόλμα νὰ ριψοκινδυνεύσῃ τις τὴν ζωὴν του ἐντὸς τῆς μικρᾶς ἐκείνης λέμβου.

Αἰφνης μικρὸν πλοῖον φαίνεται μακρόθεν, μετὰ ἰστίαν ἀναπνεύμενα σχίζει τὰ κύματα μετ' ἀστραπικῆς ταχύτητος καὶ διευθύνεται ἔνθα φθάσῃ τὴν μικρὰν λέμβον.

Οἱ ἐπὶ τῆς ὄχθης ἐνόμιζον τὸ τυχαῖον ἐκεῖνο συμβᾶν ὡς λεμβοδρομίαν καὶ ἤδη ἐχειροκρότουν. Ἄλλ' ἐντὸς ὀλίγου παρετήρησαν τὴν πλάνην των, διότι τὸ πλοῖον εἶχε τὰ ἰστία του κατὰ βροχᾶ. Ἐξ αὐτοῦ ἀνῆρ τις πηδᾷ, καὶ εἴτα ἡ μικρὰ λέμβος διευθύνεται πρὸς τὸ Φενέρ-Μπαζέ· ὁ ἄνεμος ἤρχιζεν ἤδη νὰ κοπάζῃ.

Ἡ Μακρουὴ ὀρθία, ὡς ἔμπειρος ναυτικός, μετὰ τὴν κόμην λυτὴν, τὴν χεῖρα ἀσφαλῶς προσκεκολλημένην εἰς τὸ σχοινίον τοῦ ἰστίου, ἔφρουγε ταχέως ὡμοιάζου μετὰ τὴν Ἀμφιτρίτην φεύγουσαν τὸν Ποσειδῶνα. Μόλις παρετήρησε τὸν ἄνθρωπον ἐκεῖνον, ἡ ἀπερίσκεπτος κόρη ἀφίνει κραυγὴν καὶ ὡς κεραυνόπληκτος ρίπτεται εἰς τὰς ἀγκάλας του. Μετὰ στιγμὴν ἐπανελθοῦσα εἰς ἐαυτήν,

— Κοσρῶφ, ἀνακράζει, Κοσρῶφ, μοῦ ἐσώσατε τὴν ζωὴν!..

— Ἡ θεία Πρόνοια σὰς σώζει τὴν ζωὴν, λέγει ὁ νεανίας, ἡ Θεία Πρόνοια, ἡ ὁποία ἐπαγρυπνεῖ ἐφ' ἡμῶν καὶ μᾶς συνοδεύει ἀπὸ τῆς ἡμέρας κατὰ τὴν ὁποίαν τὸ πλοῖόν μου ἐθραύσθη ἐπὶ τῶν σκοπέλων τοῦ Φενέρ-Μπαζέ. Εἰπέτε λοιπόν, ἀγαπητὴ Μακρουή, ὅτι ἡ τύχη δὲν μᾶς βοηθεῖ; Ἀφ' οὗτου ἀπεμακρύνθη ἐξ ὑμῶν ὡς φυγὰς, ἐπλανώμενη ἀπηλπισμένως ἐπὶ τῆς ξηρᾶς καὶ τῆς θαλάσσης, ἐπὶ τῶν ὁρέων καὶ τῶν ὀχθῶν, ἐδοκίμασα δι' ὅλων τῶν μέσων νὰ διασκεδᾶσω ὅτε, ἀποφασίσας νὰ ἐπιστρέψω αὐτὴν τὴν ἐσπέραν εἰς τὴν οἰκίαν σας διὰ τελευταίαν φοράν, ἵνα σὰς προσφέρω τὸν τελευταῖόν μου ἀποχαιρετισμὸν καὶ ἐκφράσω τὴν εὐγνωμοσύνην μου, κατέβην τοῦ ὄρους καὶ ἀπὸ τὸ μέρος ἐκεῖνο εἶδον λέμβον, ἡ ὁποία ἐγίνετο τὸ παίγιον τοῦ ἀνέμου καὶ τῶν κυμάτων. Ὡς ναυτικός ἐνόησα τὴν ἀπειρίαν τοῦ ναυτοῦ καὶ τὸν ἐπικείμενον κίνδυνον, τὸν ὁποῖον διέτρεχε, καὶ τότε... ὦ τότε, ἐρρίφθην εἰς τὸ πλοιάριον, ἀφῆκα τὸ ἰστίον μου εἰς τὸν εὐνοϊκὸν ἄνεμον διὰ νὰ τρέξω εἰς βοήθειαν τῆς μικρᾶς λέμβου καὶ ὁ ἀγαθὸς Θεὸς ἠύλογησε τὴν ἀφοσίωσίν μου διὰ τῆς μεγαλειτέρας τῶν ἀνταμιβῶν.

— Αὐτὸ εἶνε μέγα, λέγει ἡ Μακρουή. μέγα! Σὰς εὐρίσχω, Κοσρῶφ, ὁποῖον σὰς ἐνόμιζον, ὁποῖον σὰς ἐφантаζόμην. ὦ! ὄχι, δὲν ἔχω τίποτε νὰ σὰς συγχωρήσω, πρέπει νὰ συγχωρησέτε ἐκείνην, ἡ ὁποία, μὴ γνωρίζουσα τὴν αἰτίαν τῆς ἀπελπισίας σας, δὲν ἠδύνατο νὰ σὰς παρηγορήσῃ καί.

— Ἀ! δὲν ἐγνωρίζατε τὴν αἰτίαν τῆς ἀπελπισίας μου; δὲν ἠδύνασθε νὰ μὲ παρηγορήσετε; Ποία εἶνε λοιπόν ἡ αἰτία τῶν συμφορῶν μου; Ἀλλά, ἐὰν αἱ καρδίαι μᾶς ἐννοῦνται ὥς μὴ ὁμιλῶμεν πλέον, διότι ἡ καρδία δὲν δύναται ποτὲ ν' ἀρνηθῇ ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον αἰσθάνεται.

— Κοσρῶφ, λέγει μετ' αἰδοῦς ἡ ὠραία Χανούμ, ἐὰν ἡ καρδία δὲν ἀπατάται καὶ δὲν κρύπτει τὴν ἀλήθειαν, δὲν γνωρίζω τί τὸ ὁποῖον διὰ νὰ γνωσθῇ, ἔχει ἀνάγκην τῆς ὁμολογίας...

— Μακρουή. Μακρουή, ἡ λέξις αὕτη μὲ ἀναζωογονεῖ! Ποσάκις ἡ ὁμολογία αὕτη δὲν ἐπάγωσεν εἰς τὰ χεῖλη μου; Ποσάκις δὲν ἐβοήθησε τὸ θάρρος μου διὰ νὰ ἐπιχειρήσῃ τε-

λευταῖον καὶ ἔσχατον ἀγῶνα; ἀλλὰ δὲν γνωρίζω ὅποια ἀποθάρρυνσις μὲ κατελάμβανεν, ἄλλως ἡδύναμην νὰ ἐναντιωθῶ εἰς τὸσον σκληρὰν ἀδικοφρίαν;

— Ὅχι! ὄχι, Κοσρῶφ! Διὰ σὰς δὲν ἤμην σκληρὰ. Ἴδου ἡ ἐξηγήσις τῆς διαγωγῆς μου. Ἐγεννήθην καὶ ἀνετράχην φυσικῶς ἵνα μισῶ τὴν κοινωνίαν καὶ ἀπομακρύνουμαι ἐξ αὐτῆς, καὶ διὰ τοῦτο ἐδυσπίστουν εἰς τὸν ἔρωτά σου. Ἀπλὴν μόνον συμπάθειαν ἠσθάνόμην διὰ τὴν δυστυχίαν σας. Τίποτε δὲν ὑπάρχει φυσικώτερον, ἀλλ' ὡσαύτως τίποτε ὑποκριτικώτερον τοῦ ἔρωτος, ὅτε ὁ ἄνθρωπος, λησμονῶν τὴν φύσιν, δὲν ἀγαπᾷ εἰ μὴ τὸ συμφέρον, τὴν φιλοδοξίαν, ἵνα ἱκανοποιήσῃ τὰς ἀφρόνους ἐπιθυμίας του. Ἴδου διατὶ δὲν πρέπει ἀπερίσκεπτος νὰ ἀγαπάτε μίαν γυναῖκα, ἡ ὁποία κοσμεῖται ὑπὸ τῆς μεγαλειτέρας φρονήσεως καὶ τῆς αὐστηροτέρας τιμιότητος, διότι ἡ γυνὴ αὕτη ὀφείλει νὰ δώσῃ λόγον τῆς εἰλικρινείας τοῦ αἰσθημάτων ἐκείνου διὰ τὸ ὁποῖον αὕτη αἰσθάνεται συμπάθειαν, χωρὶς ἐνίοτε νὰ ἐξαχρυσῇ, νὰ ἀπελπίσῃται ἢ νὰ δεικνύῃ ὑπεροπτικὸν καὶ ὑπερήφανον ὕψος. Ἴδου διατὶ πρέπει εἰς τὴν περίστασιν ταύτην νὰ δοκιμάζετε πρότερον τὴν καρδίαν τοῦ ἀγαπωμένου.

— Ἀ! Μακρουή, Μακρουή, σὰς ἐννοῶ, ἀποκαλύπτεται ἡ ὁρὴ τοῦ μυστήριον!... Ἡθέλατε νὰ μὲ δοκιμάσετε... Ἀχ! ἐὰν ἐγνωρίζατε πόσον μοῦ ἐστοίχισεν ἡ δοκιμὴ αὕτη.

— Ἀλλά, ἐξηκολούθησεν ἡ νεανίς, θέλετε ἔρωτα εὐτυχῇ, εἰλικρινῇ, φυσικῶν; ἀφειθήτε εἰς τὴν κλίσιν σας, εἰς τὸ ὑγιὲς πνεῦμά σας, καὶ τότε δὲν θὰ ζητήσετε εἰ μὴ ἔρωτα ἀγνόν, ἰδεώδη, καὶ διὰ νὰ κατασταθῇ ὑψηλὴ ἡ εὐγενὴς αὕτη τῆς ψυχῆς ἔμπνευσις πρέπει νὰ θυσιάσετε τὸ πᾶν, νὰ ἀπομακρύνετε πᾶσαν σκέψιν, καὶ κύριον μέλημά σας νὰ εἶνε ὁ ἔρως οὗτος. Τοιοῦτος εἶνε ὁ ἔρως, Κοσρῶφ, τὸν ὁποῖον ἐξ ἀρχῆς ἐπεθύμησα, ἐζήτησα, ὠνειρεύθην χωρὶς νὰ δυνῆθαι νὰ τὸν συναντήσω· τοιοῦτος εἶνε ὁ ἔρως, ὅστις θὰ μὲ κατὰστρέψῃ. διὰ τὸν ὁποῖον θὰ θυσιασθῶ ἐξ ὁλοκλήρου! ὦ! τοιοῦτος εἶνε ὁ ἔρως, τέλος, δὲν δύναμαι πλέον νὰ ὑποκριθῶ, τὸν ὁποῖον εὐρον διὰ μίαν μόνον δοκιμὴν, σκληρᾶς ἰσως, καὶ τὸν ὁποῖον κανεὶς ἄλλος δὲν ἐγνώρισε νὰ μοὶ ἐμπνεύσῃ εἰμὴ σεῖς, Κοσρῶφ. Ἡ ψυχὴ μου εἶνε ἰδική σου, προσφιλὴ Κοσρῶφ, διότι εἶσαι ἀνώτερος ὅλων, εἶσαι ἡ ὑπαρξίς τὴν ὁποίαν ὠνειρεύόμην ἐπὶ τοσοῦτον χρόνον... ὦ Κοσρῶφ, βασιλεύεις ἐπὶ τῆς καρδίας μου!!!...

Ἐγένετο στιγμὴ σιωπῆς. Ἡ λέμβος ἐξηκολούθει τὸν δρόμον τῆς ἀνεπαίσθητος. Ὁ Κοσρῶφ, ἀείποτε ἐξαπτόμενος, καθόσον ἡ ὠραία Χανούμ ἀποκαλύπτως ἐξέφερε τοὺς γλυκεῖς ἐκείνους λόγους, οἵτινες δι' αὐτὸν ἦσαν ζωογόνον βάλασμον, ἐρρίφθη εἰς τοὺς πόδας τῆς καὶ λαμβάνων τὴν λευκὴν χεῖρά της ἀνέκραξεν ἐαυτὸς ἐαυτοῦ.

— Ἀσύγκριτος καρδία, τὴν ὁποίαν οὐδεὶς εἰς τὸν κόσμον ἠδυνήθη νὰ αἰχμαλωτίσῃ, διότι οὐδεὶς ἠδυνήθη νὰ τὴν ἐννοήσῃ... Ὅποια εὐτυχία! ὁποία τύχη! Διήλθον πλεῖστα μέρη διὰ νὰ φθῶ εἰς Αἰγύπτου ἐνταῦθα καὶ παρ' ὀλίγον νὰ γίνω τὸ θῦμα τῶν μηχανῶν κυμάτων, ὅτε μία ἀγγελικὴ γυνὴ μὲ ἀποσπᾷ ἀπὸ τῆς μηχανῆς των, καὶ ἡ γυνὴ αὕτη δὲν μοῦ σώζει μόνον τὴν ζωὴν, ἀλλὰ μὲ κάμνει νὰ αἰσθάνθω εὐτυχίαν, τὴν ὁποίαν ποτὲ δὲν ἠσθάνθην. ὦ! Μακρουή, εἶνε δυνατόν ν' ἀνθέξω εἰς τὸσον ἀπρόοπτον εὐτυχίαν!... Ἡ εὐτυχία αὕτη, ὁ ἔρως οὗτος δὲν κατανάλισκον μόνον τὴν καρδίαν, ἀλλ' ὡς θεία φλόξ τὴν καίουσι, τὴν κατατρώγουσι... Πρὸ ὀλίγου, ὅρ-

θιος ἐπὶ ἀποκρήμνου βράχου, ἔκλινα ἀπηλπισμένος ἐπὶ τῶν ἀφρίζοντων κυμάτων ἀκόμη ὀλίγον καὶ τὸ πᾶν ἐτελείωνε δι' ἐμέ... Ἀλλὰ τώρα, ἡ ζωὴ εἶνε πολῦτιμος καὶ ἀγχαπητή... πῶς μᾶς προσυλάττει ὁ οὐρανός! Μακρουή, ἄς συλλέξωμεν τὸν καρπὸν τοῦ ἔρωτός μας. Ἐνώπιον τοῦ οὐρανοῦ, ἐνώπιον τῆς ἀπεράντου ταύτης θαλάσσης, ἐνώπιον τοῦ μεγαλείου τούτου τῶν ἔργων τοῦ Θεοῦ, ὀρκίζομαι ὅτι ἀπὸ τῆς στιγμῆς ταύτης θὰ εἶσαι σύζυγός μου. Συγκατατίθεσαι εἰς τούτο;

Μετὰ τοὺς λόγους τούτους ὁ Κοσρώφ ἐπανεπέσεν εἰς τὴν προτέραν αὐτοῦ γαλήνην.

Τὰ χεῖλη τῆς Μακρουῆς εἶχον προσφέρει δι' ἡλλοιωμένης φωνῆς ἐν ἀποφασιστικὸν «Ναί,» εἶπα δὲ ἀνίσχυρὸς οὖσα νὰ ἐκφράσῃ τὰ ἀγνά της αἰσθήματα, ἔμεινε βεβυθισμένη εἰς εὐ-γλωττον σιωπὴν. Κατὰ τὴν ὑπερτάτην ἐκείνην στιγμὴν ἡ θλασσο καὶ ὁ οὐρανὸς ἦσαν οἱ μόνοι μάρτυρες τοῦ ἐναγκαλισμοῦ των.

Η'

Ὁ ἥλιος πρὸ πολλοῦ εἶχε δύσει καὶ ὁ ἀκτινοβόλος δίσκος τῆς σελήνης διωλίσθαιεν εἰς τὸ ἄπειρον τοῦ οὐρανοῦ, αἱ δὲ ἀργυραὶ ἀκτῖνες αὐτῆς ἐπαίζον ἐπὶ τῶν γαληνικῶν καὶ ἡσυχῶν κυμάτων τῆς θαλάσσης. Οὐδεὶς θόρυβος ἐτάραττε τὴν βαθεῖαν σιγὴν, ἥτις ἐβασίλευεν ἐν τῇ φύσει. Ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν μόνος ὁ δελφὶν ἠκούετο, ὅστις ἐπανεβυθίζετο μετὰ τὴν ἐπαναπήδησίν του ἐπὶ τῶν ὑδάτων.

Ἡ λέμβος, παραδιδομένη εἰς τὸν ἄνεμον, ἐφαίνετο ὅτι ἐκυβερνᾶτο ὑπὸ στερεᾶς χειρὸς καὶ ἡ χεὶρ αὕτη ὠδήγει, ἡσυχῶς καὶ ἀκινδύνως τοὺς νέους ἐραστὰς εἰς Φενέρ-Μπαζέ.

Ἡ νύξ ἐξέτεινεν ἐπὶ τῆς φύσεως ἐπὶ μᾶλλον τὴν μυστηριώδη σιγὴν της.

Κατόπιν μακρᾶς προσδοκίας ἡ Σαντούτη καὶ ὁ Δικράν ἐνύρισκοντο εἰς μεγίστην ἀνησυχίαν καὶ ἀνυπομονησίαν. Μετὰ τὴν ἐξαφάνισιν τοῦ Κοσρώφ, ὁ Δικράν εἶχε παρατηρήσει ἐπὶ τῆς θυγατρὸς του ἐπαισητὴν ἄλλοίωσιν. Ἡ Μακρουή ὠμίλει ὀλίγον καὶ ἐφαίνετο σπανίως, ἢ κάλλιον, ἐὰν ἐφαίνετο ἤτο ρεμβώδης, μελαγχολικὴ. δὲν ἤθελε μάρτυρα εἰς τοὺς μακρὺς της περιπάτους· πλανωμένη μόνη εἰς τὸν κήπον καὶ ἐν τοῖς πέριξ του, ἐπέστρεφεν εἰς τὴν οἰκίαν πολὺ βραδύτερον τοῦ συνήθους. Ὁ πατὴρ αὐτῆς δὲν ἠδύνατο νὰ ἐξηγήσῃ τὴν διαγωγὴν τῆς θυγατρὸς του καὶ ἡ ἀβεβαιότης του ἠϋξάνεν.

Ἀλλὰ τὴν νύκτα ἐκείνην ἰδίως, ὀδηγούμενος ὑπὸ τῆς λάμψεως τῆς σελήνης, ὁ ἀτυχὴς Δικράν ἀνεζήτηε πανταχοῦ ἐκείνην ἣν ἠγάπα διὰ ζωηροτάτης ἀγάπης καὶ δὲν τὴν εὗρισκεν. Τότε ἀπέστειλεν ἀνθρώπους πρὸς ἀναζήτησίν της, αὐτὸς δὲ πλήρης θλίψεως, διηυθύνετο πρὸς τὸ μέρος τοῦ ὄρμου, ὅστις ὑπῆρξε συχνὰ μάρτυς τῶν δεήσεων των.

Μετὰ τινὰς στιγμὰς ἐγονυπέτησεν ἐπὶ μεγάλου βωμοῦ μετὰ τὸ μέτωπον πυριφλεγές. Τὰ χεῖλη του, τὰ διαρκῶς σιωπηλά, ἐψιθύριζον δεήσεις.

Ἀνύψωσεν εἶτα τὴν καταβεβρεγμένην ὑπὸ τοῦ ἰδρώτος κεφαλὴν του καὶ προσέφερε μετὰ τὰς λέξεις ταύτας, ἐν ὄνομα, τὸ ὄνομα μιᾶς γυναικὸς:

— Κύριε, συγχώρησον τὸ ἀνόμημά μου καὶ σῶσον τὴν κόρην μου.

Ἡ προσευχὴ ἀνακουφίζει τὸν ἄνθρωπον· ὁ Δικράν ἠσθάνθη

ἐαυτὸν ἡσυχον καὶ πλήρη ἐλπίδος. Αἶφνης ἡ θύρα τοῦ φραγμοῦ ἀνοίγεται καὶ δύο πρόσωπα εἰσέρχονται· ἦσαν ὁ Κοσρώφ καὶ ἡ Μακρουή.

— Πάτερ, ἀνέκραξαν ἀμφότεροι, συγχωρήσατέ μας διὰ τὴν βραδύτητα, τὸ ἀποπλανητὴν πρόβατον σας ἀπεδόθη.

Εἰς τὴν ἀπροσδόκητον ταύτην ἐμφάνισιν, ἡ νάρκωσις κατέβαλε τὰ μέλη τοῦ Δικράν, ἀλλ' ἡ χαρὰ δὲν ἐδράδυνε νὰ πλημμυρίσῃ τὴν ψυχὴν του. Ὁ πατὴρ ἐνηγκαλίσθη τὴν θυγατέρα του, ἡτοιμάζετο δὲ νὰ ἐναγκαλισθῇ καὶ τὸν Κοσρώφ ὅτε ἀόρατος ἰσχύς τὸν ἀπεμάκρυνεν αὐτοῦ ζωηρῶς καὶ ἔφερεν ὁρμεμφύτως τὴν χεῖρα εἰς τὸ μέτωπον, ὡς ἵνα ἀποδιώξῃ σκοτεινὸν νέφος, διότι ἡ λύπη εἶχεν ἀντικαταστήσει τὴν στιγμιαίαν χαρὰν, ἥτις τὸν κατέλαθε, καὶ ἀνέκραξε:

— Ποῦ ἦσο, κόρη μου; πῶς εὗρίσκειται μακρὰν τῆς οἰκίας αὐτὴν τὴν ὥραν! Ὁ δυστυχὴς πατὴρ σου παρ' ὀλίγον ν' ἀποθάνῃ ἐκ τῆς λύπης καὶ τῆς αγωνίας.

Ἡ νεαρά Ἀρμενίς τότε διηγέθη ἀφελῶς πᾶν ὅ,τι συνέβη χωρὶς νὰ λησμονήσῃ τὴν στιγμὴν καθ' ἣν ὁ Κοσρώφ τὴν ἔσωσεν ἐκ βεβαίου θανάτου.

— Πάτερ, προσέθεσεν, ἐνηγκαλίσθης μόνον ἐμέ. Νομίζετε ὅτι ὁ Κοσρώφ δὲν εἶνε ἄξιός νὰ γίνῃ υἱός σας, ἀφοῦ ἔσωσε τὴν ζωὴν τοῦ τέκνου σας;

Ὁ Δικράν συνεκινήθη ζωηρῶς ἀκούων τὸν κίνδυνον ὃν εἶχε διατρέξει ἡ θυγάτηρ του· ἡ χαρὰ ὅτι τὴν ἐπ'ἀνέβλεπεν ἀναμειγμένη μετὰ τὴν ἐκπληξίν ἣν τῷ ἐπέφερεν ἡ μεγαλοψυχία τοῦ νεαροῦ ναυτικοῦ, ἡ ὑποψία περὶ τοῦ ἔρωτος τῶν δύο νεαρῶν καρδιῶν, πάντα ταῦτα συνεκίνησαν τὴν ζωηρῶς δοκιμασθεῖσαν ὑπὸ τόσων ἀντιθέτων αἰσθημάτων ψυχὴν του.

Εἰς τὴν φρικώδη ταύτην ταρχὴν καὶ ἐν τῷ μέσῳ τήσεως ἀβεβαιότητος, ἐπλησίασε μηχανικῶς πρὸς τὸν Κοσρώφ καὶ τὸν ἐνηγκαλίσθη.

— Προσφιλὴ πάτερ, λέγει τότε ἡ Μακρουή ριφθεῖσα περιχαρὴς εἰς τοὺς βραχιόνάς του, εἶθε ὁ Θεὸς νὰ σας εὐλογίῃ καὶ εὐλογίσετε καὶ σεῖς τὰ τέκνα μας διὰ τῶν ἰδίων χειρῶν αἰτινές θὰ ἐναγκαλισθῶσι τὴν θυγατέρα σας καὶ τὸν σύζυγόν της...

Κεραυνὸς ἐν τῇ φρενὶ αὐτοῦ ὁρμητικότητι δὲν θὰ ἠδύνατο νὰ καταπτεθῇ ταχύτερον τὸν δυστυχὴ πατέρα, πᾶσα ὑποψία ἐξηφανίσθη!... Ὁ Δικράν εὗρίσκειται ἤδη ἐνώπιον πραγματικότητος ἀπειλητικῆς, ἐκστατικὸς δὲ καὶ λίαν βιαίως ὡπισθοδρόμησεν ὡπὼς ἀποφύγη φοβερὸν ἐφιάλτην.

Κατέπεσεν ἐπὶ τοῦ βωμοῦ, μετὰ τὴν κεφαλὴν κεκρυμμένην εἰς τὰς συνεσταλμένας ὑπὸ τῆς ἀπελπισίας χειράς του καὶ διὰ λιποψυχούσης φωνῆς ἐψιθύρισεν:

— Δυστυχία εἰς σέ, ἀτυχὴ πάτερ! Δυστυχία εἰς σέ, ἀθώα κόρη, θῦμα τοῦ σφάλματός μου· εἰς σέ, τὴν ὁποίαν ἡ ἐκδικησις τοῦ Θεοῦ καὶ τῶν ἀνθρώπων μεταχειρίζονται ὡς φοβερὸν ὄργανον διὰ νὰ μὲ τιμωρήσωσι.

Ὁ Κοσρώφ καὶ ἡ Μακρουή, παραδεδομένοι ἐξ ὀλοκλήρου εἰς τὸν ἔρωτά των ἀπεμακρύνθησαν βήματά τινα, καὶ δὲν εἶχον ἀκούσει εἰμὴ ἀνάρθρους ἤχους. Ἐπίστευσαν ὅτι ὁ Δικράν ἐλιποθύμησεν, ὡς συχνάκις συνέβαινεν αὐτῷ ὅταν ἐδέετο ἐπὶ τοῦ βωμοῦ, καὶ ἀμφότεροι ἔσπευσαν εἰς βοήθειάν του. Ἀλλ' ὁ Δικράν ἠγέρθη μόνος καὶ στραφεὶς πρὸς αὐτοὺς λέγει δι' ἡσύχου καὶ κατηφοῦς φωνῆς:

— Μὴ τρομάζετε, τέκνα μου, δὲν ἔχω τίποτε. Ἀκούσατε μᾶλλον τὸ μυστήριον, τὸ ὁποῖον ἐπὶ πολὺν χρόνον μὲ βαρύνει,

σήμερον ὅμως εὐρίσκομαι εἰς τὴν δεινὴν ἀνάγκην νὰ σᾶς τὸ ἀποκαλύψω, προτοῦ σᾶς δώσω τὴν συγκατάθεσιν, τὴν ὁποίαν μοῦ ζητεῖτε διὰ τὴν ἑνωσὶν σας. Τὸ μυστήριον τοῦτο θὰ διασκορπίσῃ τὸ μέλαν νέφος, ὑπὸ τοῦ ὁποίου περιστοιχίζεσθε ἀμφοῖτεροι.

Ἀποπερατῶν τοὺς λόγους τούτους ὁ δυστυχὴς πατὴρ, ἤρχισε τὴν ἀκόλουθον διήγησιν. Ἡ φωνὴ τοῦ ἥτο στερεὰ, ἀλλ' ἡ λύπη, ἥτις ἐπλημμύρει τὴν καρδίαν του, διέκοπτε συχνάκις τὰς λέξεις ἐπὶ τῶν χειλέων του.

Θ'

— Πρὸ πεντήκοντα ἐτῶν, ἤρξατο, ἡ Αἴγυπτος ἐκυβερνᾶτο ὑπὸ ἐπιδεικνύμενων ἐπιστατῶν, διοριζομένων ὑπὸ τῆς Ὑψηλῆς Πύλης. Οἱ κάτοικοι τοῦ τόπου τούτου ἔκαμαν ἀναριθμήτους ἐπαναστάσεις καὶ ὡς ἐκ τῶν ἀνωμαλιῶν τούτων προήρξατο ὁ θάνατος ἢ ἡ ἀνάκλησις πλείστων κυβερνητῶν, εἰς τρόπον ὥστε ἡ Ὑψηλὴ Πύλη εὐρίσκετο εἰς τὴν ἀνάγκην νὰ προβαίνει συχνὰ εἰς νέους διορισμούς. Κατ' ἐκείνην τὴν ἐποχὴν ὁ Ριζὰ βένης, εἰς ἐκ τῶν ἀρχηγῶν τῶν Μαμελούκων, εἶχεν ἀναχωρήσει ἐκ Κωνσταντινουπόλεως, ἐγκατασταθεὶς ἐκεῖ. Ὁ ἄνθρωπος οὗτος εἶχε γηράσει εἰς τοὺς πολέμους ἐναντίον τῶν Πασσάδων τῆς Αἰγύπτου. Εἶχε νικήσει αὐτοὺς πολλάκις, χύσας τὸ αἷμα μεγάλου ἀριθμοῦ ἐκ τῶν ἀντιπάλων του. Μεταξὺ τῶν τεθνεώτων ἠριθμοῦντο πλείστοι κυβερνηταί. Ὁ Ριζὰ εἶχε κατασταθῇ ἀντικείμενον τρόμου καὶ φόβου διὰ τοὺς ἐχθρούς του. Ἡ Ὑψηλὴ Πύλη, ἥτις δὲν ἠδύνατο νὰ καταβάλλῃ ἄνθρωπον τόσο φοβερόν ὅσον καὶ ἐπικίνδυνον, ἀπεφάσισε νὰ ἀποστείλῃ ἐναντίον τοῦ ἰσχυροῦ στρατῶν. Συγχρόνως ὥρισε διὰ φέρμανιόν ἀμοιβὴν εἰς τὸν κομίσοντα τὴν κεφαλὴν του. Δέκα ἑκατομμύρια γροσίων ὑπεσχέθη εἰς ἐκείνον, ὅστις θὰ παρέδιδε τὸν Ριζὰ βένην εἰς τὴν δικαιοσύνην τοῦ Σουλτάνου.

» Τόσον μεγάλη ἀνταμοιβὴ ἐξήγειρεν εἰς τοὺς συντρόφους τοῦ βένη ἀτίμους ἰδέας συμφέροντος, καὶ ἕκτοτε τρεῖς ἐπεχείρησαν νὰ τὸν σφάζωσι καὶ τρεῖς τὸ θάρρος του τὸν ἔσωσαν. Ἐν τούτοις ὁ φόβος τὸν ἐκυρίευσε καὶ τόσῳ περισσότερον, κατ' ὅσον θὰ ἐγένετο θῦμα τῆς ἀνανδρίας τῶν συντρόφων του. Τότε ἀνεχώρησε, φέρων τὰ πολυτιμότερα τῶν ἀντικειμένων ἐκ τῆς μεγάλης του περιουσίας. Κατέφυγεν εἰς Ἀλεξάνδρειαν καὶ κατοπιν εἰς Κωνσταντινούπολιν. Ἐνταῦθα ἐνομιζέτο ὡς προσκυνητῆς τῆς Μέκκας καὶ ἐζήτησεν ἄνευ βραδύτητος νὰ παρουσιασθῇ ἐνώπιον τοῦ Σουλτάνου.

» Ἐπέτυχε τὴν αἵτησίν του καὶ ριφθεὶς εἰς τοὺς πόδας τῆς αὐτοῦ Μεγαλειότητος :

— Μεγαλειότατε, τῷ λέγει, σᾶς φέρω τὴν κεφαλὴν ἀσπόνδου ἐχθροῦ.

— Καὶ τίνας εἶνε ἡ κεφαλὴ αὕτη ;

— Εἶνε τοῦ Ριζὰ βένη, λέγει μετ' ἀταραξίας ὁ ψευδοπροσκυνητής.

— Ποῦ εἶνε ἡ κεφαλὴ; ἀπαντᾷ ὁ αὐτοκράτωρ, τοῦ ὁποίου οἱ ὀφθαλμοὶ ἔλαμψαν ὑπὸ χαρᾶς, δεῖξέ την καὶ σοὶ δίδω τὴν ὑποσχεθεῖσαν ἀνταμοιβήν.

— Ἰδοὺ την, βασιλεῦ ! λέγει ὁ Ριζὰ κύπτων τὴν κεφαλὴν, τὴν παραδίδω εἰς ὑμᾶς, δίκαιε καὶ ἐκδικητά.

Ὁ Σουλτάνος ἔμεινεν ἐκπληκτος, παρατηρῶν δ' ἀπὸ κεφαλῆς

μέχρι ποδῶν τὸν γενναῖον καὶ θαρραλέον ἄνδρα, ὅστις παρεδίδοτο μόνος του μετὰ τόσης ὑπερηφάνου ὑπεροφίας εἰς τοὺς ἰσχυροὺς τοῦ ἀντιπάλους, τῷ λέγει :

« — Ριζὰ, τὸ θάρρος ἀξίζει ἐπαίνων. Δι' ἄνθρωπον ὡς εἶσαι, σὺ, δὲν θὰ ἀπαιτήσω τὸν ὄρκον τῆς πίστεως· ἀλλ' εὐχαριστοῦμαι, διότι ἀξίζεις σὺ ὁ ἴδιος τῆς ὑποσχεθείσης ἀμοιβῆς. »

» Ὁ ἀρχηγὸς τῶν Μαμελούκων ἠσπάσθη τοὺς πόδας τῆς Μεγαλειότητος του καὶ τὴν ἐπαύριον ἡ Ὑψηλὴ Πύλη διέταξε νὰ ἐγχειρίσωσιν εἰς τὸν Ριζὰ βένην τῇ μεσιτείᾳ μου, τὰ δέκα ἑκατομμύρια γροσίων.

» Ἀπ' ἐκείνης τῆς ἡμέρας ἐγενόμην ὁ φίλος τοῦ Ριζὰ, ὅστις μοὶ ἐνεπιστεύθη τὴν διεύθυνσιν ὅλων τῶν ἰδιωτικῶν τῶν ὑποθέσεων. Ἠγαπήθην καὶ ἐτιμήθην ὑπ' αὐτοῦ διὰ τὴν τιμιότητα καὶ εὐλαβίαν μου εἰς τὴν ἐξάσκησιν τῶν θέσεών μου καὶ δὲν ἐβράδυνε νὰ μοὶ ἀπιδώσῃ ἀπεριόριστον ἐμπιστοσύνην.

» Ὅθ' προσθέσω δύο λέξεις ὅπως παραστήσω τὸν Μαμελούκον φυσικῶς καὶ ἠθικῶς· τὰ διηγηθέντα κατορθώματα κατέδειξαν ἄρκετὰ τὸν Ριζὰ βένην ὡς ἄνθρωπον ἀτρόμητον, θρασύν, ἀδιάλλακτον, αἰμοδόρον καὶ ἐκδικητικόν. Ἀπὸ τῆς νεότητός του ἐν τῇ ἐρημίᾳ καὶ ἐπὶ τῇ θέρᾳ αἵματος ἀτρόμητος, πάντοτε ἐξετίμα τὴν ζωὴν του ὡς ἐξετίμα καὶ τῶν ἄλλων.

» Ὁ ἄγριος χαρακτήρ του δὲν ἠδύνατο νὰ καμφθῇ εἰς τὰς ἀπαιτήσεις τῆς τιμῆς καὶ τοῦ ὄρκου. Ἦτο ἡλικίας τεσσαράκοντα πέντε περίπου ἐτῶν· εἶχεν ἀνάστημα ὑψηλόν, σῶμα ρωμαλέον καὶ μεγαλοπρεπές· οἱ ρώθωνες ἦσαν πλατεῖς, αἱ κόραι τῶν ὀφθαλμῶν του διάπυροι καὶ ζωηραί ὡς αἱ τοῦ ἀετοῦ, αἱ ὀφρυὲς του πυκναί, ἡ κόμη του βοστρυχώδης, ὡς καὶ τὸ μέλαν γένειόν του. Ὁ Ριζὰ βένης εἶχε λάβει ἐκ τοῦ Σουλτάνου ἐπὶ λόγῳ ὑπηρεσίας Γεωργιανὴν ἀσυγκρίτου ὠραιότητος. Ἡ Ἐριέττα, οὕτω ὀνομάζετο, ἠγαπήτο ὑπὸ τοῦ βένη περισσότερον ὅλων τῶν ἄλλων γυναικῶν τοῦ Χαρεμί, ὁ Ριζὰ τὴν εἶχε κάμει ἀπόλυτον κυρίαρχον ἐπὶ τῶν ἄλλων γυναικῶν.

» Ἡ Ἐριέττα, ἡ τελειότερα εἰκὼν τοῦ ἐντελοῦς ἀνατολικοῦ παραστήματος, ἦτο λευκὴ, μὲ μέτωπον εὐρύ, ὀφθαλμοὺς ἐλαφτούς, βλέφαρα μεγάλα τὰ ὁποῖα ἔρριπτον σκιὰν εἰς τὸ πρόσωπόν της. Τὰ εὐκίνητα καὶ ἐρωτικά χεῖλη της ἦσαν ἡδονικά, ἡ κόμη της ἦτο ξανθὴ καὶ μεγαλοπρεπής. Ζωηρά, πλήρης ἀκαταμάχητων παθῶν, ἐδείκνυνεν ἀναλόγως τῆς ἀνάγκης τὴν ὑποταγὴν τῆς δούλης καὶ τὴν ἐξουσίαν τῆς κυρίας. Περικραϊσμένη ὑπὸ ὑψηλῶν αἰσθημάτων, χαρίεσσα καὶ εὐάρεστος, μορφῆς ἀγγελικῆς καὶ μεγαλοπρεποῦς ἀναστήματος, ἐφαίνετο ἡ εἰκὼν τῆς ἰδεώδους ὠραιότητος, τὴν ὁποίαν σπανίως εὐρίσκουσιν ἐκεῖ κάτω ὑπὸ τὴν ἀνθρωπίνην μορφήν, καὶ τῆς ὁποίας ἡ ἀνατολικὴ φαντασία δύνεται μόνη νὰ συλλαβῇ ἀκριβῆ καὶ ἀληθῆ ἰδέαν.

» Ἡ Ἐριέττα ἦτο ἐκ τῶν γυναικῶν ἐκείνων τῶν κατὰ τὴν καρδίαν εὐγενῶν καὶ μεγάλων. Ἡ ἐλευθερία τῆς εἶχεν ἀνυψώσει τὴν ψυχὴν. Εἰς τὸν ἔρωτα αἱ ὑπάρξεις αὐταὶ ἀγαπῶσι ν' ἀκλουθῶσι τὴν ἰδίαν αὐτῶν κλίσιν.

[Ἐν τοῦ Γαλλικοῦ].

*

[Ἐπεταὶ συνέχεια].